

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

BEROEP IN
CASSATIE

Bezicht PG 2/07/2014
(S)

Arrestnummer

C 1 697 / 2014

Repertoriumnummer

2014/2207

Datum van uitspraak
23 juni 2014

Rolnummer

2013/CO/486

Notitienummer:

parket-generaal: 2013VJ11/486

1ste aanleg: LE66.RW.206200-10

1ste rechter :E. Vanderstraeten

Afstand van

BEROEP IN CASSATIE

Verworpen op 1.12.2015
verleend

Hof van beroep
Brussel

Arrest

15e kamer
correctionele zaken

Bebouwing -
Dnr: 968
Kost: 2 x 9€

P

Aangeboden op

26 JUN 2014

Niet te registreren

D'HOOGHE K

Het OPENBAAR MINISTERIE en

1687
nihil

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van Vlaams Brabant, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen gevestigd te Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort, 6/93

burgerlijke partij,
vertegenwoordigd door vertegenwoordigd door meester Dennis Muniz Espinoza, loco meester DECLERCQ Philippe, beiden advocaat bij de balie van Leuven.

tegen

1688
RB₂

geboren te

wonende te

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Flamey, advocaat bij de balie van Antwerpen en meester Bergé Jan, advocaat bij de balie van Leuven.

1. Ten laste gelegde feiten

Beklaagd van:

A/ Op het perceel gelegen te
agrarisch gebied en eigendom van

in

In overtreding van art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, zijnde:

1/ op een onbepaalde datum tussen 31 maart 2010 en 29 juni 2010

Het hebben uitgevoerd van een reliëfwijziging door ophoging van het perceel met zand vermengd met steenpuin

(66.RW.206200- 10)

2/ meermaals, op een onbepaalde datum tussen 28 juni 2010 en 1 juli 2011

Het tot drie maal toe hebben doorbroken van een bekrachtigd stakingsbevel, zijnde het eerste stakingsbevel dd; 28 juni 2010, het tweede stakingsbevel dd. 8 juli 2010 en het derde stakingsbevel dd. 7 maart 2011 van de stedenbouwkundige inspectie, zijnde door tot tweemaal toe grond bij te hebben laten storten en vervolgens deze grond te hebben uitgespreid over het perceel en deze grond te hebben ingezaaid met gras, waardoor er aldus ter plaatse een aanzienlijke reliëfwijziging werd bestendigd (66.RW.207 100-10).

B/ op het perceel gelegen te eigendom van

1/ op een onbepaalde datum tussen 31 maart 2008 en 1 mei 2008

In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld door art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, zijnde:

Het hebben geplaatst van een betonplaten muur van 2 meter hoog

2/ op een onbepaalde datum tussen 28 februari 2010 en 1 april 2010

In overtreding van art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, zijnde:

Het hebben geplaatst van een houten schuifpoort in de reeds bestaande betonplaten muur
(66.RW.2 12000-10)

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld :

op 29 april 2013 door beklagde _____, tegen alle beschikkingen,

op 30 april 2013 door het openbaar ministerie,

op 2 mei 2013 door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur tegen alle beschikkingen,

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op 16 april 2013 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven, 18, waarbij beslist werd:

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk.

De rechtbank verklaart de feiten die ten grondslag liggen aan de tenlasteleggingen **A1** en **A2** **bewezen**.

De rechtbank verklaart de feiten die ten grondslag liggen aan de tenlasteleggingen **B1** en **B2** **niet bewezen**.

De rechtbank veroordeelt beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van **1.000 euro**, verhoogd met 45 opdecimen en gebracht op **5.500 euro** of een vervangende gevangenisstraf van **3 maanden**, met **uitstel** van tenuitvoerlegging voor **9/10^e** van de geldboete gedurende een periode van **3 jaar** vanaf heden.

De rechtbank verplicht de beklaagde bovendien tot betaling van een **bijdrage** van **vijfentwintig euro**, dit bedrag van vijfentwintig euro met 50 opdecimen gebracht op **honderd vijftig euro**.

De rechtbank legt aan de beklaagde voorts een **vergoeding** van **51,20 euro** op.

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot de **kosten** gemaakt door het Openbaar Ministerie, tot op heden begroot op **211,87 euro**.

DE VORDERING TOT HERSTEL

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot het ongedaan maken van de reliëfwijziging door het afvoeren van alle aangebrachte grond en **het herstel** van het oorspronkelijke maaiveld alsook tot het heraanleggen van het terrein met de voorheen bestaande natuurlijke helling, op het perceel gelegen te _____ in agrarisch gebied, en eigendom van _____; binnen een termijn van **12 maanden** nadat huidige uitspraak kracht van gewijsde bekomen heeft.

De rechtbank machtigt de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur en iedere bevoegde overheid om ambtshalve in de uitvoering van de genoemde herstelwerken te voorzien in de plaats van beklaagde indien beklaagde zelf niet vrijwillig overgaat tot het uitvoeren ervan binnen de bevolen termijn, kosten verhaalbaar op beklaagde op vertoon van de kostenstaat, begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Gelet op de vrijspraak voor de feiten onder B kan de rechtbank de hieraan verbonden herstellvordering niet inwilligen en wijst zij deze af.

De rechtbank houdt de burgerlijke belangen van mogelijke toekomstige burgerlijke partijen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv.

OVERSCHRIJVING EN INSCHRIJVING

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het eerste hypotheekkantoor van Leuven: 73-T-25/09/2012-10484.

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 6.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is overeenkomstig artikel 6.2.2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 28 april 2014 en 26 mei 2014.

Het hof heeft hierbij gehoord :

mevrouw A. Papen, raadsheer dd. Voorzitter, in haar verslag;

het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering;

de burgerlijke partij voor wie pleitte: meester Dennis Muniz Espinoza, advocaat bij de balie van Leuven;

de beklaagde voor wie pleitte: meester Flamey, advocaat bij de balie van Antwerpen en meester Bergé, advocaat bij de balie van Leuven;

Gelet op de strafbundel en het vonnis dd. 8/12/09 overgelegd door het Openbaar Ministerie;

Gelet op de conclusie, bewijsstukken, syntheseconclusie en dossier overgelegd door meester Dennis Muniz Espinoza;

Gelet op de 4 foto's overgelegd door de heer | ;

Gelet op de repliekconclusie, bijkomende stukken, syntheseconclusie na voortzetting der debatten en stukken overgelegd door meester Flamey en meester Bergé;

4. Beoordeling

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, in zoverre gericht tegen de strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, is niet ontvankelijk bij gebreke aan belang.

De feiten en procedure

De beklaagde is eigenaar van de percelen gelegen te | , kadastraal gekend onder .

Bij aanvankelijk proces-verbaal werd op 28 juni 2010 vastgesteld dat " een *aanmerkelijke reliëfwijziging werd uitgevoerd op de percelen* . *die uitgeven op voormelde woning* "

Er werd vermeld in het proces-verbaal dat de overtreding plaatsvond, volgens het gewestplan | (7/4/1977), in agrarisch gebied.

De ophoping van het terrein betrof een ophoping met zand vermengd met steenpuin. De ophoging varieerde tussen de 0,00m en +/- 4,00m. De breedte bedroeg +/- 6,00 m en de lengte bedroeg +/- 100,00m. Bovenop deze ophoging werden nog bijkomende vrachtwagens afgekapt.

Volgens hetzelfde proces-verbaal diende de ophoging als nieuwe toegangsweg naar de woning die in de verbouwingsfase was.

Blijkbaar werd er op 4 juni 2009 een bouwvergunning afgeleverd door de deputatie van Vlaams-Brabant voor het verbouwen van een woning onder volgende voorwaarden:

- de verbouwing diende beperkt te worden tot 3m uit de as van de voorliggende weg, waarbij de garage niet naar voren werd uitgebreid en de voorste muur samenviel met de af te breken muur van bestaande garage, hetgeen duidelijk op de plannen diende aangepast te worden;
- de grondstrook gelegen voor de 3m-lijn uit de as van de weg gratis werd afgestaan aan de gemeente . voor opname in het openbaar domein, waarbij de akte uiterlijk diende verleden te worden binnen de drie maanden na goedkeuring van deze grondafstand door de gemeenteraad.

Eveneens op 28 juni 2010 werd door een bevoegd ambtenaar schriftelijk een stakingsbevel gelast, hetgeen bij beslissing van 30 juni 2010 bekrachtigd werd.

Op 8 juli 2010 werd vastgesteld dat er minstens nog 5 bijkomende vrachtwagens werden afgekapt op de reeds bestaande ophoging, hetgeen een doorbreking van het stakingsbevel van 28 juni 2010 uitmaakte. Tevens werden zegels gelegd door het afsluiten van de toegang met een plastic lint langs de straatzijde en de verzegeling en staking van de werken werd links van de toegangsweg aangeplakt.

Voormeld stakingsbevel werd bij beslissing van 9 juli 2010 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd.

Tegen beide stakingsbevelen heeft de beklaagde in juli 2010 een kort geding procedure gevoerd teneinde deze te horen opheffen, stellende dat hij deze gronden langs daar dienden aangevoerd te worden en werd nogmaals bevestigd dat na de uitvoering der werken de overbodig aangevoerde grond verwijderd zou worden.

Op 26 juli 2010 werd de beklaagde verhoord en deze verklaarde hoofdzakelijk dat:

- hij beschikte over een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een zonevreemde woning, die plaatsvond op perceel .

- voor het perceel [redacted] een reliëfwijziging werd goedgekeurd tegen de woning en dit voor de aanleg van de terrassen;
- toen hij terugkwam van vakantie, twee weken voordien (op 12 juli 2010), hij vaststelde dat de firma Godts de aangevoerde grond, bestemd voor de ophoging tegen de woning, voorlopig gestockeerd had op het perceel [redacted] en zou volgens die firma de grond naar de woning worden aangevoerd tijdens de maanden augustus en september 2010 zodat nadien het perceel [redacted] terug in de oorspronkelijke toestand zou hersteld worden;
- hij ervoor zou zorgen dat dit gebeurde ten laatste tegen eind oktober 2010.

Op 22 november 2010 werd op het perceel te [redacted], kadastraal gekend onder [redacted], eveneens eigendom zijnde van de beklagde, vastgesteld dat een betonnen muur werd geplaatst van 2 meter hoog en +/- 90 meter lang langsheen de straatzijde, ingeplant op +/- 0,75m achter de voormelde draadafsluiting. Aan het uiteinde van deze muur werd een gedeelte van deze muur uitgevoerd in een houten paneel van 4 meter lang. Dit alles geschiedde zonder stedenbouwkundige vergunning.

Deze percelen zijn volgens gewestplan [redacted] gelegen in landelijk waardevol agrarisch gebied.

Op 5 januari 2011 werd de beklagde verhoord en stelde dat het houten paneel in werkelijkheid een houten schuifpoort betrof.

Uit een fotoreportage, (bijlage 10 aan stuk 6 van strafdossier) genomen naar aanleiding van het plaatsbezoek van 20 juli 2011, bleek dat ter plaatse een schuifpoort aanwezig was.

In zijn verhoor van 5 januari 2011 stelde de beklagde dat de afsluitingen geplaatst werden in april 2008 en volledig voltooid werden begin 2010. Hij beriep zich op het besluit van 14 april 2000 inzake de werken vrijgesteld van vergunning en verwees naar een mail van de genaamde [redacted] van de dienst ruimtelijke ordening, die op 12 maart 2008 antwoordde op een mail van de beklagde, stellende *"U mag zonder vergunning een Bekaertdraad en betonplaten zetten met een maximumhoogte van 2 meter, zolang deze maar op uw eigendom staan"*.

Bij proces-verbaal van 7 maart 2011 werd vastgesteld dat de werken aan de [redacted] werden verdergezet en dat er opnieuw grond werd afgekapt hetgeen een doorbreking van het tweede stakingsbevel betekende volgens de verbalisant.

Voor de derde maal werd een schriftelijk stakingsbevel gelast, hetgene bekrachtigd werd bij beslissing van 9 maart 2011.

Op dezelfde dag werd, bij aangetekend schrijven, deze beslissing aan de beklagde overgemaakt.

Bij brief van 26 april 2011 liet de raadsman van de beklagde weten dat zijn cliënt de hopen grond zo spoedig mogelijk zou laten verwijderen, hetgeen herhaald werd op 6 mei 2011.

Bij het controlebezoek van 27 juni 2011 werd vastgesteld dat de aangevoerde hopen grond niet werden verwijderd maar integendeel de werken werden verdergezet. De vroeger gestorte hopen grond werden opengespreid en bezaaid met gras. Het niveauverschil tussen 0,00 m en +/- 4,00 m is nog steeds aanwezig. De werken werden uitgevoerd over een breedte van +/- 6,00m en een lengte van +/- 100,00m.

Dit betekende volgens de verbalisant een doorbreking van het derde stakingsbevel van 7 maart 2011.

Op 1 augustus 2011 heeft de stedenbouwkundige inspecteur advies gevraagd aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid nopens de geformuleerde herstelvordering met betrekking tot de betonnen muur.

Deze luidde: het verwijderen van de betonplaten muur met de houten toegangspoort (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, binnen de termijn van drie maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

Bij beslissing van 26 augustus 2011 heeft de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies uitgebracht met betrekking tot deze herstelvordering.

Eveneens op 1 augustus 2011 maakte de stedenbouwkundige inspecteur zijn herstelvordering over voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid met betrekking tot

Deze werd als volgt geformuleerd:

- het ongedaan maken van de reliëfwijziging door het afvoeren van alle aangebrachte grond en het herstel van het oorspronkelijk maaiveld. Het terrein dient terug met de voorheen bestaande natuurlijke helling heraangelegd te worden;
  - het terug aanplanten op perceel met inheemse boomsoorten struiksoorten.
- Dit alles binnen de termijn van twaalf maanden onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Bij voormelde vaststellingen werden ook feiten van ontbossing vastgesteld en blijkbaar heeft dit laatste deel van de herstelvordering daarop betrekking.

Bij beslissing van 26 augustus 2011 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies wat de herstelvordering met betrekking tot de geïsoleerde reliëfwijziging betrof.

Wat de geïsoleerde ontbossing betreft werd een negatief advies verleend.

Op 11 oktober 2011 werd de herstelvordering, samen met het deels positief advies, per brief aan de heer procureur des Konings gericht.

Bij proces-verbaal van 23 november 2010 werd een overtreding vastgesteld te | aan de
| (kadastraal gekend | , zijnde volgens het
gewestplan | (KB 7/4/1977) agrarisch landschappelijk waardevol gebied:

- *het plaatsen van een draadafsluiting van 2,00m hoog en +/- 90,00m lang langsheen de straatzijde.*
- *het plaatsen van een betonplaten muur van 2,00m hoog en +/-90,00m lang. Aan het einde van de betonplaten muur werd een gedeelte van deze muur uitgevoerd in een houten paneel van 4,00m lang.*

De muur werd ingeplant op +/- 0,75m achter de voormelde draadafsluiting. De betonplaten muur werd groen geverfd.

- *er is geen stedenbouwkundige vergunning gekend.*

Uit het plaatsbezoek van 20 juli 2011 bleek dan dat het houten paneel dienstig was als schuifpoort.

De beklaagde verklaarde in zijn verhoor van 5 januari 2011 dat hij de afsluitingen geplaatst had in april 2008 en deze voltooid had begin 2010.

Bij brief d.d. 11 oktober 2011 richtte de stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering, samen met een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid d.d. 26 augustus 2011 aan de Procureur des Konings.

Bij dagvaardingsexploot van 2 juni 2012, overgeschreven op het hypotheekkantoor op 25 september 2012, werd de beklaagde gedaagd te verschijnen voor de correctionele rechtbank van Leuven op 18 september 2012.

Hij werd vervolgd voor:

Te

op het perceel gelegen te

A.1. een reliëfwijziging te hebben uitgevoerd door ophoging van het perceel met zand vermengd met steenpuin;

A.2. een bekrachtigd stakingsbevel tot drie maal toe te hebben doorbroken namelijk dat van 28 juni 2010, van 8 juli 2010 en van 7 maart 2011, zijnde door tweemaal toe grond te hebben laten storten en vervolgens deze grond te hebben uitgespreid over het perceel en deze grond te hebben ingezaaid met gras, waardoor er een aanzienlijke reliëfwijziging bestendigd werd;

Op het perceel te

B.1. een betonplaten muur te hebben geplaatst van 2 meter hoog;

B.2. een houten schuifpoort te hebben geplaatst in de reeds bestaande betonplaten muur.

Bij het bestreden vonnis van 16 april 2013 werd de beklaagde schuldig bevonden aan de tenlasteleggingen sub A.1 en A.2 en niet aan B.1 en B.2 en veroordeeld tot een geldboete van 1.000 euro gebracht tot 5.500 euro met uitstel van tenuitvoerlegging voor 9/10^e van de geldboete.

De herstellvordering m.b.t. de reliëfwijziging werd gegrond verklaard en diende te worden uitgevoerd binnen de twaalf maanden nadat de uitspraak kracht van gewijsde bekomen had, de ambtshalve uitvoering werd voorzien.

De herstellvordering met betrekking tot de feiten sub B werd niet ingewilligd gelet op de vrijspraak daarvoor.

In rechte

De beklaagde roept in dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 12 september 2011 tot stand is gekomen in strijd met art. 6.1.34 VCRO, met het zorgvuldigheidsbeginsel en tevens een schending inhoudt van art. 6.1.6 §2 VCRO waardoor dit advies onwettig zou zijn en de herstellvordering als onontvankelijk dient afgewezen te worden.

Inzake blijkt dat met een op 3 augustus 2011 verstuurd aangetekende zending de voorzitter van de Hoge Raad besliste om met toepassing van art. 6.1.34 VCRO de heer I schriftelijk te horen.

Op 17 augustus 2011 ontving het secretariaat van de Hoge Raad vanwege de beklaagde een e-mail met bijgevoegde brief en bijlagen. Vermits deze brief met bijlagen niet ter kennis werd gebracht bij beveiligde zending zoals voorzien in art. 7, §4 PR HRH werd deze door de Hoge Raad niet beschouwd als een gemotiveerde nota en werd deze uit de besluitvorming geweerd.

Op 18 augustus 2011 ontving de Hoge Raad van de beklaagde een bij beveiligde zending van 17 augustus 2011 verstuurd gemotiveerde nota met stukken.

Deze werd uit de besluitvorming geweerd om reden dat deze buiten de in artikel 7, §3 PR HRH gestelde termijn werd ingediend.

Op 22 augustus 2011 ontving het secretariaat van de Hoge Raad vanwege de raadsman van de beklaagde een bij beveiligde zending van 18 augustus 2011 verstuurd, gemotiveerde nota met stukken.

Hierin werd, volgens de uiteenzetting gedaan in het advies van de Hoge Raad van 26 augustus 2011, aangevoerd dat de beklaagde de door de Hoge Raad verstuurd aangetekende zending pas op 13 augustus 2011 kon afhalen gezien hij zich op vakantie in het buitenland bevond. De Hoge Raad oordeelde dat deze bewering door geen enkel stuk gestaafd werd en zodoende een blote bewering betrof waarmee geen rekening kon worden gehouden.

Ook deze nota werd uit de besluitvorming geweerd om reden dat ze buiten de in artikel 7, §3 PR HRH gestelde termijn werd ingediend.

Ten onrechte stelt de beklaagde dat de motivering van de beslissing voor het niet horen van de beklaagde enkel deugdelijk kan zijn wanneer de ingeroepen motieven betrekking hebben op een zorgvuldige en/of de eerbiediging van het verdedigingsbeginsel en dat die motieven afdoende zijn hetgeen inhoudt (volgens de beklaagde) dat de motieven inhoudelijk bij machte zijn om aan te tonen dat de noodzaak om de beklaagde te horen niet langer bestaat op het moment dat het advies wordt afgeleverd.

Ook het niet naleven van procedureregels kunnen een deugdelijke en afdoende motivering zijn voor de beslissing tot het niet horen van de beklaagde.

De beslissing tot weren van de e-mail en bijlagen van 17 augustus 2011 van de beklaagde geschiedde duidelijk op basis van art. 7 PR HRH waarin vermeld wordt dat de gemotiveerde nota dient bezorgd te worden via een beveiligde zending.

Meer bepaald diende de beklaagde, conform art. 7 §4 PR HRH, op straffe van onontvankelijkheid van de gemotiveerde nota, bij beveiligde zending een afschrift ervan te bezorgen aan het handhavend bestuur aangewezen in de kennisgeving.

Eveneens terecht oordeelde de Hoge Raad dat de e-mail met bijgevoegde brief met bijlagen niet kon worden beschouwd als een gemotiveerde nota in de zin van art. 7, §3 PR HRH om reden dat art. 4 van het procedurereglement voorziet dat alle aanvragen, verzoeken en stukken (waaronder ook de desbetreffende e-mail dient gecatalogeerd te worden) aan de Hoge Raad ter kennis moeten worden gebracht bij beveiligde zending.

Daarmee oordeelde de Hoge Raad niet, zoals de beklaagde ten onrechte vooropstelt, dat de aanvraag niet gemotiveerd was maar wel dat het niet de correcte manier van ter kennis bringing aan de Hoge Raad was.

Ten onrechte werpt de beklaagde op dat geen sanctie is voorzien indien de nota niet bij beveiligde zending wordt overgemaakt aan de Hoge Raad. Zoals hiervoor reeds uiteengezet dient de nota, conform art. 7, §4 PR HRH, bij beveiligde zending te worden overgemaakt aan het handhavend bestuur aangewezen in de kennisgeving "op straffe van onontvankelijkheid".

Het feit dat die eerste nota tijdig zou zijn ingediend (zoals de beklaagde voorhoudt) doet geen afbreuk aan voormelde bepaling meer bepaald dat het diende te geschieden bij beveiligde zending.

Ook de nota toegekomen op het secretariaat van de Hoge Raad op 18 augustus 2011 werd om deugdelijke en afdoende motivering uit de besluitvorming geweerd meer bepaald om reden dat de termijn van art. 7, §3 PR HRH niet werd nageleefd.

Conform art. 7, §3, eerste lid PR HRH moet de nota uiterlijk binnen de acht dagen na de kennisgeving van de beslissing tot horen worden ingediend bij de Hoge Raad. Gelet op het feit dat de beklaagde hiertoe werd uitgenodigd bij een op 3 augustus 2011 verstuurd aangetekende zending is het duidelijk dat de termijn van acht dagen niet werd nageleefd.

Op grond van art. 7 §3, tweede lid PR HRH werden de te laat ingediende nota van 18 augustus 2011 en de stukken terecht uit de besluitvorming van de Hoge Raad geweerd.

Ten onrechte roept de beklaagde met betrekking tot deze nota in dat deze tijdig werd ingediend bij de Hoge Raad nu de termijn van art. 7, §3, volgens de beklaagde, begint te lopen vanaf 16 augustus 2011, zijnde de dag dat de beklaagde kennis heeft genomen van de aangetekende brief of minstens vanaf 13 augustus 2011, zijnde dag dat de partner van de beklaagde de brief op het postkantoor is gaan afhalen.

Het staat vast dat de termijn van voormeld artikel berekend wordt volgens de normale termijnberekening meer bepaald begint de termijn te lopen vanaf de derde werkdag na de dag waarop de aangetekende brief van de Raad aan de postdiensten werd overhandigd zijnde 3 augustus 2011. Vermits de laatste dag van de termijn een zaterdag was wordt de termijn verlengd tot de eerstvolgende werkdag maandag 8 augustus.

Het feit is wel dat de Hoge Raad bij een laattijdige inzending rekening houdt met overmacht en onoverkomelijke dwaling maar deze moeten gestaafd worden met stukken, hetgeen blijkbaar niet gebeurde waarop de Hoge Raad terecht kon afleiden dat het om een blote bewering ging waarmee geen rekening werd gehouden. De nota ontvangen ter secretariaat op 22 augustus 2011, waarin de reden van laattijdigheid werd ingeroepen meer bepaald vakantie in het buitenland, kon dan ook terecht door de Hoge Raad geweerd worden uit de besluitvorming.

Door deze procedureregels na te leven heeft de Hoge Raad geenszins overdreven formalistisch gehandeld nu deze regels duidelijk zijn en het voor een normaal en zorgvuldig persoon geenszins onoverkomelijk kan zijn deze na te leven.

Het hof is dan ook van oordeel dat het advies van de Hoge Raad niet onwettig is en niet strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De feiten van de tenlasteleggingen sub A.1 en A.2 zijn, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleven.

Het staat vast, volgens de vaststellingen vermeld in de processen-verbaal van 28 juni 2010, 8 juli 2010, 7 maart 2011 en 27 juni 2011 dat er op het perceel : een aanzienlijke reliëfwijziging werd

uitgevoerd door de beklaagde door het laten aanvoeren van een aanzienlijk aantal grond (bestaande uit zand vermengd met steenpuin).

Hierbij wordt tevens verwezen naar de bij de processen-verbaal van 28 juni en 8 juli 2010 gevoegde foto's waaruit het hof duidelijk afleidt dat het niet een tijdelijke "stockage van grond" betrof, zoals de beklaagde in zijn verhoor van 26 juli 2010 voorhield.

Uit de plaats en wijze van ophoping van deze grond (het gevolgde tracé en de aangebrachte hoeveelheid) blijkt duidelijk dat het om de aanleg ging van een toegangsweg naar de woning van de beklaagde die toen in verbouwingsfase was (zie P.V. van 28 juni 2010 onder rubriek vaststellingen).

Uit de foto's, zoals gevoegd bij het proces-verbaal van 27 juni 2011, blijkt vervolgens zeer duidelijk dat de aangebrachte grond werd verspreid en bezaaid werd met gras. Van verwijdering of afgraving van de gecreëerde reliëfwijziging is derhalve geen sprake.

De beklaagde houdt voor in zijn conclusie dat hij het terrein opnieuw geëgaliseerd heeft maar dit is niet een herstel dat beoogd wordt meer bepaald de verwijdering door afgraving.

De desbetreffende processen-verbaal tot vaststelling van het stedenbouwmisdrijf zijn allen opgesteld door een daartoe bevoegd opsporingsambtenaar, in de vorm door de wet/het decreet vereist, en hebben als instrumentum een authentiek karakter.

De daarin voorkomende vermeldingen omtrent de materialiteit van het vastgestelde strafbaar feit gelden tot bewijs van het tegendeel conform art. 6.1.5 VCRO hetgeen echter geen afbreuk doet aan de authenticiteit ervan.

Deze bewijswaarde geldt voor alle persoonlijk materiële zintuiglijke vaststellingen, gedaan door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, betreffende de bestanddelen van het misdrijf en de ermee verbonden omstandigheden.

Het tegenbewijs kan geleverd worden door alle middelen van recht en de rechter beoordeelt de bewijswaarde van de tegen het proces-verbaal ingebrachte gegevens.

Het hof hecht dan ook geen waarde aan het door de beklaagde voorgebrachte eenzijdig verslag voor zover daaruit zou moeten blijken, volgens de beklaagde, dat er geen sprake is van een aanzienlijke of aanmerkelijke reliëfwijziging.

Integendeel is het hof van oordeel dat de reliëfwijziging, vooral rekening houdend met de foto's van deze vaststellingen, zelfs meer dan aanzienlijk is meer bepaald enorm.

Daarenboven heeft de beklaagde door deze grond aan te laten voeren de bodem aangevuld waardoor de aard en de functie van het terrein alsook het uitzicht gewijzigd werd meer bepaald heeft hij aldus een toegangsweg naar zijn woning gecreëerd.

Alle voorwaarden van tenlastelegging sub A.1 zijn verenigd zodat het misdrijf bewezen is.

Het hof is van oordeel dat het niet dienstig is tot het achterhalen van de waarheid om de heer te verhoren als getuige over het akkoord dat deze zou gegeven hebben ten aanzien van de beklaagde tot het tijdelijk gebruik van perceel voor een korte periode nu dit geen afbreuk aan de schuld van de beklaagde zou doen voor de rest van de periode vermits geen bewijs voorligt dat de beklaagde de ophoging heeft verwijderd.

Zelfs indien dit akkoord voor een korte periode gegeven werd is het duidelijk, zoals ook de Hoge Raad oordeelde in het advies, dat bij proces-verbaal d.d. 29 juni 2011 werd vastgesteld dat de werken afgewerkt waren en dat de grondophopingen open gespreid en bezaaid met gras waren hetgeen aantoonde dat het geen tijdelijke opslag betrof van gronden noch een tijdelijke dienst- of toegangsweg tijdens de uitvoering van de werken bedoeld in de vergunning van 4 juni 2009 was.

De feiten van de tenlastelegging sub A.2 worden **geherkwalificeerd** in die zin dat :

- **aan de periode wordt toegevoegd: "vastgesteld op respectievelijk 8 juli 2010, 7 maart 2011 en 27 juni 2011";**
- **"meermaals" wordt vervangen door drie maal**
- **wordt toegevoegd: strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.5° VCRO.**

De partijen werden ter zitting van het hof van 28 april 2014 uitgenodigd zich te verdedigen nopens deze herkwalificatie en hierdoor worden dezelfde feiten beoogd als deze onder de oorspronkelijke tenlastelegging.

Ook de feiten van de tenlastelegging sub A.2, zoals geherkwalificeerd, zijn bewezen gebleven in hoofde van de beklaagde.

Uit de respectievelijk processen-verbaal blijkt dat de beklaagde het stakingsbevel van respectievelijk 28 juni 2010, 8 juli 2010 en 7 maart 2011 heeft doorbroken.

De beklaagde heeft de handelingen, waarvoor een stakingsbevel op de voormelde data werden gegeven (die alle nadien bij beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd werden) de verboden handelingen voortgezet in strijd met het bevel tot staking.

Het feit dat van de beklaagde bij brieven van respectievelijk 19 juli 2010 en 27 juli 2012 een administratieve geldboete zou zijn gevorderd, (waarvan geen stuk voorligt voor deze van 19 juli 2010 zoals de beklaagde voorhoudt in zijn inventaris onder stuk 2), waarvoor hij dan respectievelijk een vrijstelling en vermindering zou hebben verkregen, brengt geenszins de toepassing van het beginsel "non bis in idem" mede, zoals ingeroepen door de beklaagde.

Tegen de drie gevorderde administratieve geldboetes diende de beklaagde blijkbaar een verzoek tot kwijtschelding- vermindering in.

Het hof wijst op het feit dat de beklaagde zelf stelt dat de eerste hem opgelegde administratieve boete werd kwijtgescholden, hetgeen voorligt, om reden dat de wettelijke termijn om een beslissing te nemen verstreken was.

De twee overige administratieve geldboetes werden elk bij beslissing van 10 augustus 2012 niet kwijtgescholden, doch er werd inzake ten gronde nog geen beslissing genomen.

De voormelde beslissingen betreffen geen eindbeslissingen die een afdoende grond vormen voor toepassing van het non bis in idem beginsel.

Daarenboven voorziet artikel 6.1.49, § 1 VCRO in het opleggen van een administratieve geldboete *onverminderd* de strafsancities voor de inbreuk bedoeld in artikel art. 6.1.1, eerste lid, 5° VCRO.

Het staat aan de overheid om sancties van uiteenlopende aard te bepalen voor eenzelfde inbreuk, de ene onderworpen aan het strafrechtstelsel, de andere onderworpen aan het stelsel van de administratieve sanctie, ook al zou die administratieve sanctie een strafrechtelijke aard hebben in de zin van artikel 6 EVRM en dat de essentiële bestanddelen van de bedoelde inbreuken verschillend zijn omdat de inbreuk op artikel 6.1.1. eerste lid, 5° VCRO een algemeen opzet vereist, met name het wetens en willens handelen (Lefranc, P., Handhaven ? Geen sinecure, T.M.R. 2010, afl. 3, 414).

Terecht oordeelde de eerste rechter dat het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem (art. 7 E.V.R.M en 14.7 BUPO) zich niet verzet tegen het opleggen van een strafrechtelijke sanctie wanneer de beklaagde reeds een administratieve sanctie opgelegd kreeg, zelfs niet wanneer deze administratiefrechtelijke sanctie een strafsanctie zou zijn.

Ook de feiten van de tenlasteleggingen sub B.1 en B.2 zijn, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleken.

Ten onrechte roept de beklaagde met betrekking tot deze inbreuken het vonnis van 8 december 2009 van de correctionele rechtbank te Leuven, dat in kracht van gewijsde is gegaan, in waarbij hij werd vrijgesproken voor het misdrijf sub B meer bepaald om op een onbepaalde datum tussen 19 december 2006 en datum van dagvaarding werken te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken van 19 december 2006 onder andere met betrekking tot het plaatsen van "een omrastering en een levende haag".

Terecht wijst de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur erop dat voormeld misdrijf volledig andere feiten dan deze vermeld onder huidige tenlastelegging sub B.1 en B.2 betrof.

Uit het fotodossier (foto 1 tot en met 5 van de bijlage van PV L.4002922/2008 van het strafdossier neergelegd door het openbaar ministerie op de zitting van het hof van 26 mei 2014), blijkt duidelijk dat voormelde inbreuk, waarvoor vrijgesproken bij vonnis van 8 december 2009, betrekking had op een levende haag en een afsluiting in rasterdraad die totaal vreemd zijn aan het voorwerp van de huidige tenlasteleggingen sub B.1 en B.2, meer bepaald een betonplaten muur van 2 meter hoog (B.1) en een houten schuifpoort in de betonplaten (B.2.).

Het staat vast dat deze kwestieuze constructies niet vielen onder de werken die vrijgesteld werden van vergunning in het besluit van 14 april 2000 inzake de werken vrijgesteld van vergunning.

Het staat vast dat de beide constructies gelegen zijn in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, waarvoor de vrijstelling van art. 3.9° b), c) en d) niet gelden.

Terecht werpt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op dat deze constructies ook niet vallen onder de toepassing van het nieuwe uitvoeringsbesluit inzake de werken vrijgesteld van vergunning meer bepaald het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is d.d. 16 juli 2010 (in werking getreden op 1 december 2010).

Volgens art. 3.1. van dit laatste besluit is geen stedenbouwkundige vergunning nodig voor de volgende handeling:

5° afsluitingen tot een hoogte van twee meter in de zijtuin en achtertuin;

6° open afsluitingen tot een hoogte van twee meter in de voortuin;

7° gesloten afsluitingen tot een hoogte van 1 meter in de voortuin.

De kwestieuze betonnen muur en poort zijn duidelijk gelegen in de voortuin aan de straatzijde van de woning (zie plan gevoegd aan P.V. van 22 november 2011 en foto's genummerd met 5, 6a en 6b in de gele map "bijlagen").

Volgens art. 1.1.13° is de voortuin immers het gedeelte van het goed dat voor de voorgevellijn van het hoofdgebouw ligt.

Volgens art. 1.1.12° is de voorgevellijn de lijn die gevormd wordt door de voorgevel of voorgevels door te trekken tot op de zijgrenzen van het goed.

Ze vallen ook niet onder art. 3.6° vermits de "open afsluiting" in voormeld besluit omschreven wordt als een "afsluiting in draad of draadgaas" (zie art. 1.1.8° van voormeld Besluit). De betonnen muur alsook de poort betreft een gesloten afsluiting.

Daarenboven stelt art. 3.2 van hetzelfde besluit dat de vrijstelling van artikel 3.1 slechts kan gelden indien: 1° ze volledig worden uitgevoerd binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw, hetgeen duidelijk niet het geval was wat de poort betreft noch voor het grootste deel van de betonplaten muur, zoals blijkt uit de desbetreffende foto's (in het gele kapt met titel "bijlagen") en het plan van het proces-verbaal van 22 november 2010.

Ten overvloede wijst het Hof op het feit dat art. 2, 2° lid Sw. geen toepassing vindt wanneer zoals ten dezen een vroeger uitvoeringsbesluit (inzake van 14 april 2000) vervangen wordt door een later besluit dat genomen werd in uitvoering van dezelfde wet als de eerste, zonder dat de wet zelf werd gewijzigd.

In dergelijk geval blijven de feiten, die ingevolge het vroeger besluit strafbaar waren ten tijde waarop ze werden gepleegd, strafbaar zelfs indien ze ingevolge het later besluit (inzake van 16 juli 2010), genomen in uitvoering van dezelfde wet die niet werd gewijzigd, ten tijde van dit arrest geen strafbaar feit meer opleveren (zie Cass. 29 oktober 1985, *Arr. Cass.* 1985-86, 279 en Cass. 20 november 2007, *Pas.* 2007, 2077).

Ten onrechte roept de beklaagde de onoverkomelijke dwaling in stellende dat de gemeente hem schriftelijk bevestigd heeft dat er geen stedenbouwkundige vergunning diende te worden aangevraagd voor de plaatsing van de betonplaten muur.

Uit de lezing van de vraag van de beklaagde aan de gemeente (mail van 9 maart 2008 van dossier beklaagde) blijkt dat hij meedeelde dat hij "een omheining" wilde aanbrengen en dat hij vroeg aan de gemeente of hij "als omheining een Bekaertdraad en betonplaten" mocht gebruiken en of hij hiervoor een vergunning nodig had.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat het antwoord van de gemeente te rijmen valt met het toenmalige art. 3,9°, b van het Besluit van 14 april 2000 waarin vermeld stond dat geen vergunning nodig was voor: "*afsluitingen met een maximum hoogte van 2 meter, die bestaan uit palen en draad of draadgaas, uit een betonplaat met een maximum hoogte van 40 cm en draad of draadgaas, opgericht ter afsluiting van het goed*".

In het kader van voormeld besluit kan men met zekerheid stellen dat de ambtenaar van de gemeente meende dat de beklaagde vroeg of "een omheining" bestaande uit de combinatie van Bekaertdraad en betonplaten zonder vergunning mocht geplaatst worden.

Zeker nu de beklaagde enkel melding maakte van het gebruik van Bekaertdraad en betonplaten “als omheining” en niet van verschillende omheiningen.

De ambtenaar van de gemeente kon geenszins uit die vraagstelling afleiden dat de beklaagde hier doelde op het plaatsen van én een omheining in Bekaertdraad én een omheining in betonplaten.

In werkelijkheid heeft de beklaagde dan twee omheiningen geplaatst: één draadafsluiting op 0,75 m en daarachter één betonnen muur, een configuratie die niet terug te vinden is in de mail van 9 maart 2008.

Het is niet omdat dezelfde ambtenaar nadien in een mail van 20 maart 2008 schreef, naar aanleiding van een vraag van de beklaagde over eventuele giftige stoffen in de gemalen asfalt van het wegdek, aan de beklaagde dat hij had begrepen dat de beklaagde zijn eigendom ging afspannen met betonplaten van twee meter zodat het stof grotendeels zou tegengehouden worden, dat deze zelfde ambtenaar verkeerdelijk (in strijd met de wet) de vraagstelling van de beklaagde met betrekking tot de vergunningsplicht voor de omheining (zoals hiervoor uiteengezet) beantwoordde.

Het hof is dus van oordeel dat er inzake geen sprake is van een onoverkomelijke dwaling in hoofde van de beklaagde met betrekking tot de noodzaak van een vergunning voor het plaatsen van de betonplaten muur.

Daarenboven spreekt het toenmalig geldend besluit van 14 april 2000 voor zich, hiervoor verwijzend naar de tekst van art. 3, zoals hiervoor aangehaald.

De constitutieve elementen van het misdrijf sub B.1 en B.2 zijn verenigd nu de beklaagde deze misdrijven wetens en willens pleegde.

De door de eerste rechter opgelegde straf, meer bepaald een geldboete, is aangepast rekening houdend met de ernst der feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde, die blijkbaar behept is met een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige normen.

Het door de eerste rechter verleende uitstel van de tenuitvoerlegging van de geldboete voor een termijn van drie jaar komt het hof niet gepast voor, nu daardoor de doeleinden van de strafvervolging niet zouden worden verwezenlijkt.

Terecht heeft de eerste rechter de beklaagde veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 150 euro en hem een vergoeding opgelegd van 51,20 euro.

De kosten van hoger beroep dienen ten laste gelegd van de beklaagde.

De herstellordering geënt op tenlasteleggingen sub A.1 en A.2

Bij brief d.d. 11 oktober 2011 richtte de stedenbouwkundig inspecteur de herstellordering, samen met een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid aan de Procureur des Konings.

Deze herstellordering werd, samen met de strafvordering, voor de strafrechter gebracht na dagvaardingsexploot van 2 juni 2012 op de inleidingszitting d.d. 18 september 2012.

De overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor werd weliswaar na de inleidingszitting uitgevoerd meer bepaald op 25 september 2012 doch dit betreft echter een loutere dilatoire exceptie van onontvankelijkheid die geregulariseerd kan worden hetgeen ook gebeurde op 25 september 2012 door de vereiste overschrijving.

De herstellvordering wordt, als accessorium van de strafvordering, gedragen door een ontvankelijke strafvordering en werd wel degelijk tijdig ingesteld zodat het hof bevoegd blijft er uitspraak over te doen.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur omschrijft de herstellvordering in zijn conclusie, neergelegd ter zitting van het hof van 26 mei 2014, als volgt:

het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wat volgens hem inhoudt:

het ongedaan maken van de reliëfwijziging door het afvoeren van alle aangebrachte grond en het herstel van het oorspronkelijk maaiveld, het terrein dient terug met de voorheen bestaande natuurlijke helling heraangelegd te worden wat inhoudt dat het donkerbruin en het groen ingekleurde van de dwarsdoorsnede C-D van het verslag studiebureau dient afgegraven te worden

op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend _____

binnen een termijn van 12 maanden na de uitspraak en op straffe van betaling van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging in de uitvoering van deze, met dien verstande dat de toegekende termijn geen dwangsomtermijn is overeenkomstig art. 1385bis Ger.W.

Hieruit leidt het hof af dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur akkoord is met het natuurlijk maaiveld zoals ingekleurd in voormeld verslag, voorgebracht door de beklaagde.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met de inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

In zoverre de beklaagde onder de hoofding van de herstellvordering opnieuw gaat argumenteren over de ongegrondheid bij gebreke aan bewijs van de inbreuk meer bepaald dat hij geen aanzienlijke reliëfwijziging zou verricht hebben, verwijst het hof naar het feit dat om de hierboven uiteengezette redenen het hof de beklaagde schuldig heeft bevonden aan de voormelde inbreuken, waarop de herstellvordering geënt wordt en waarmee een oorzakelijk verband bestaat.

Vervolgens stelt zich de vraag of het gepast voorkomt dat, zoals gevorderd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklaagde tevens gehouden is tot het wegwerken van een voormalige "historische" ophoping, blijkbaar lange tijd voordien uitgevoerd. Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd geenszins betwist dat er voordien, en zelfs geruime tijd voordien, een ophoping op het kwestieuze perceel plaatsvond doch zonder enige verdere specificatie te geven over deze uitgevoerde ophoging behalve dat deze zonder vergunning werd uitgevoerd.

Het hof dient in het bijzonder na te gaan of de gevorderde herstellvordering niet kennelijk onredelijk is.

De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

Het hof is echter van oordeel dat de herstellvordering zoals geformuleerd in de conclusie van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gesteund is op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het hof is van oordeel dat vooreerst de herstellvordering, zoals geformuleerd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die ertoe strekt ook de reeds bestaande vorige ophoging te verwijderen, niet gegrond is.

De rechter is verplicht het herstel te bevelen zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van de overtreding te doen verdwijnen en dit KAN ook inhouden dat de illegale constructie volledig of gedeeltelijk wordt afgebroken ook al stond op die plaats een andere constructie (zie Cass. 4 april 2000, www.cass.be, rolnr. P980697N).

Door dit in huidig geval op te leggen zouden aan de beklaagde echter onverantwoord hoge lasten opgelegd worden meer bepaald wordt hij dan verplicht een zeer grote vroegere door derden uitgevoerde ophoging te verwijderen hetgeen hoge kosten en lasten zou teweeg brengen, die echter niet het gevolg zouden zijn van de bewezen misdrijven sub A.1 en A.2.

Daarenboven blijkt uit het strafdossier (o.a. foto voorgebracht door de beklaagde) dat de door de beklaagde uitgevoerde en de vroegere ophoging op het kwestieuze perceel ( ) aansluit aan een geheel van ophogingen die zich bevinden op andere percelen maar die weliswaar vergund werden. Dat ook de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dit als één geheel beschouwde en beschouwt blijkt uit het feit dat hij het herstel naar het natuurlijk maaiveld vorderde op alle percelen (zie conclusie neergelegd ter zitting van het hof d.d. 22 april 2014).

Hiermee rekening houdend en met het feit dat er een historische ophoging bestaat op de kwestieuze percelen en met het feit dat op alle ophogingen reeds vegetatie is gegroeid, is het hof de mening toegedaan dat het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan door de afgraving naar het natuurlijk maaiveld (inclusief de historisch ophoging) enkel op het terrein nr. onevenredig is ten aanzien van de last die daaruit voor de overtreder zou voortvloeien.

De herstellvordering geënt op tenlastelegging sub B.1 en B.2

Bij brief d.d. 11 oktober 2011 richtte de stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering, samen met een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid aan de Procureur des Konings.

Deze herstellvordering werd, samen met de strafvordering, voor de strafrechter gebracht na dagvaardingsexploot van 2 juni 2012 op de inleidingszitting d.d.18 september 2012.

Deze herstellvordering wordt, als accessorium van de strafvordering, gedragen door een ontvankelijke strafvordering en werd wel degelijk tijdig ingesteld zodat het hof bevoegd blijft er uitspraak over te doen.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met de inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, de herstellvordering die uit het verwijderen van de betonplaten muur en de houten toegangspoort (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente) bestaat, niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijk ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel van de goede ruimtelijke ordening van de ruimte door de uitvoering van gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Het is niet omdat de betonnen muur vanop straat bijna onzichtbaar is dat geen schade aan de ruimtelijke ordening werd veroorzaakt door deze werken.

Uit de fotoreportage gevoegd bij het betreffende proces-verbaal blijkt dat de beklagde zelf de nodige stappen heeft genomen om deze muur zo goed als onzichtbaar te maken door er een draad en haag voor te planten.

Dit "bijna onzichtbaar" karakter van een wederrechtelijk opgerichte constructie is geen criterium ter beoordeling van de beschadiging van de goede ruimtelijke ordening maar wel de plaats en ruimte die dergelijke constructie op deze plaats inneemt.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en toont hij aan dat door het niet afbreken van deze constructies de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad en vordert hij terecht de afbraak.

Op grond van art. 6.1.41 §1.2° VCRO wordt deze herstellvordering gegrond verklaard.

De dwangsom van 125 euro per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hem er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend. Dit bedrag van de dwangsom is redelijk en er is geen reden hieraan een beperking te stellen.

De termijn van DRIE MAANDEN voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

5. Wettelijke bepalingen

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald alsook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 juni 1935,
- 154, 162, 182, 189, 185, 190, 195 al 2, 211, 211bis Wetboek van strafvordering,
- 65,100 Strafwetboek,
- 1385bis tot en met 1385 quater van het Gerechtelijk Wetboek,

En uitgezonderd de artikelen:

1,8 van de Wet van 29 juni 1964.

6. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hierna bepaald, op **tegenspraak**.

Verklaart het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, in zoverre gericht tegen de strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, niet ontvankelijk;

Verklaart de hogere beroepen voor het overige ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied:

Bevestigt het bestreden vonnis mits deze wijziging dat:

Met **eenparige stemmen**:

- de beklaagde tevens schuldig wordt bevonden aan de tenlasteleggingen sub B.1 en B.2;
- de opgelegde straf op heden wordt opgelegd voor de tenlasteleggingen sub **A.1, A.2 (geherkwalificeerd), B.1 en B.2** verenigd;
- geen uitstel van tenuitvoerlegging wordt verleend.

De beklaagde wordt veroordeeld in de kosten van hoger beroep, voorgeschoten door de openbare partij en begroot op **191,78 EURO**, niet inbegrepen de kosten van de kantmelding van de gewezen eindbeslissing op het overgeschreven exploot, bij gebreke aan begroting;

Wat de herstellvordering betreft:

Verklaart de herstellvordering met betrekking tot de reliëfwijziging, geënt op tenlastelegging sub A.1 en A.2, niet gegrond;

Verklaart de herstellvordering met betrekking tot de betonplaten muur en houten schuifpoort gegrond als volgt:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op :

het perceel gelegen te |

kadastraal gekend

, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de betonplaten muur met de houten toegangspoort inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein , binnen een termijn van DRIE MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet (art. 6.2.1. tweede lid VCRO).

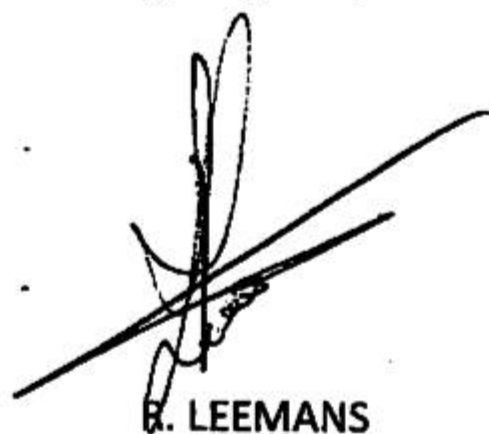
Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente overeenkomstig art. 6.2.2 tweede lid VCRO.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van Beroep te Brussel, op **23 juni 2014**,

waar aanwezig waren:

- Mevrouw A. PAPEN,	raadsheer dd. voorzitter;
- Mijnheer D. De Greef,	plaatsvervangend raadsheer;
- Mijnheer B. De Geest,	plaatsvervangend raadsheer;
- Mijnheer M. VERBELEN,	advocaat-generaal;
- Mevrouw R. LEEMANS,	griffier;

(goedgekeurd de doorhaling van lijn(en) en woord(en))

R. LEEMANS

B. DE GEËST

D. DE GREEF

A. PAPEN